

/ Carles Francesc

Recorde les sessions de cine de barri

Francesc Carrasco, la Mediterrània i la informàtica

«...Mai no he estat un home convencional...»

Ferran MÀRIN

Té quaranta anys —«sóc ja de la generació pre-senil»—, pertany, doncs, a la generació que ocupa les direccions generals de ministeris i parlaments autòctons, els despatxos professionals, les taules de redacció i els racons del poder. Enamorat del *París-Texas* de Wim Wenders, rellegeix ara *On the road* de Jack Kerouac. És el director de al Mostra de València-Cinema del Mediterrani. Ell és Francesc Carrasco.

—Potser és convenient que comencem parlant del teu pare, el crític Àngel Carrasco.

—El meu pare no ha

eixit pràcticament de València. Som, diria jo, una família de classe mitjana, a la qual mai no han sobrat els diners; per això, no anava mai a festivals ni certàmens. Per a ell, era una cosa impensable. El fet d'haver treballat quasi exclusivament a la ciutat, com a crític i animador de cine-clubs, el va convertir en un personatge important a València...

A casa, veritablement, es vivia —eren els anys cinquanta— un ambient, diguem-ne, cinematogràfic. Pel que fa a la meua formació cinèfila, se'm podria qualificar com un «fill del Bronx»; el barri de Russafa sempre ha estat per a mi un poc el Bronx. Recorde les sessions de ci-

nema a l'Iberia, al Mundial, al Coliseum, a l'Ideal... La meua mare ens donava les tres pessetes i l'entrepà, i hi anàvem els tres germans, els dijous, a les tres i mitja de la vesprada; n'eixíem ja de nit, després de veure tres pel·lícules, dos documentals i quatre *trailers*... Em vaig formar als cinemes del barri. M'ho empassava absolutament tot.

Hi havia una qüestió en la qual mai no estava d'acord amb el meu pare: allò de la censura i la qualificació moral de les pel·lícules. Ell era membre de la comissió censora; així, veia tot el que és produïa.

—I, després, arribes a la informàtica...

—Sóc, d'alguna manera, un periodista frustrat. Cap dels tres germans no ha seguit la professió del meu pare. Potser, per un enfrontament de tipus biològic-generacional. Vaig començar Econòmiques, partint del Professorat Mercantil. Per diverses raons, no vaig acabar la carrera. Viatjava prou, però no volia deixar València. Fou, llavors, que vaig trobar un treball relacionat amb la informàtica en una empresa privada. Ho vaig passar molt bé en aquella ocupació, molt ben pagada, per cert. Part de les meues senyes d'identitat apareixen lligades a aquell període.

Tenir la possibilitat pràctica de viatjar em possibilitava veure cinema. Fèiem, un grup d'amics i jo, escapades a París; més tard a Voló, i a Ceret, per veure-hi el que no podíem veure ací.

Posteriorment, ja casat, després d'una sèrie de crisis i d'històries llargues d'explicar, abandone l'empresa privada i —era, crec, l'any 76— em dedique *full-time* al partit, al PSPV. És al juny del 77 que deixo la USPV i, amb un grup de persones, fonamentalment amb el meu amic Ernest Sena, portarem avant un vell projecte, el *València Semanal*, la història del qual és ben coneguda. Mirant ara el passat, et diria que mai no he estat un home convencional, un home clavat en el sistema. Sempre he estat eixint-me'n de la ratlla.

—I produeixes una pel·lícula...

—Sí. Amb uns companys del món de la informàtica. Com allò que volíem era fer cinema, vam muntar una productora, amb la qual produïrem l'òpera prima de Simó Fàbregas, *Entre parèntesis*,

A la Mostra es barregen cinematografies diferents

Carles Francese

amb Victoria Abril, Carme Elias, Carles Velat... Va funcionar malament. Va ser mal distribuïda. Fou una experiència molt interessant. Una experiència de quasi vint-i-tres milions de pessetes.

—*La Mostra arriba a la teua vida...*

—A l'aeroport. Un dia em vaig trobar Josep Pons, director en les primeres quatre edicions, i em va comentar que ja no podia amb la seua ànima. Ja era diputat al Parlament Espanyol. L'organització buscava l'alternativa a la direcció del festival; m'ho proposaren i vaig fer-me'n càrrec.

—*¿Com veies, des del teu punt de vista d'especta-*

dor, la gestió de Pons? ¿I la Mostra, globalment?

—No puc a entrar a criticar la gestió de Pons. Per portar avant un projecte de tipus cultural, sempre cal la presència d'un dinamitzador. Les persones passen i els projectes han de continuar. Dur la Mostra no és fàcil per a ningú. S'hi barregen cinematografies molt diferents, fins i tot de països amb estructures econòmiques tercermundistes...

Com a espectador de les quatre primeres mostres, he patit com tots allò que els periodistes en critiqueu: els canvis de programació, les alteracions horàries, etc. Defectes que no són imputables a l'organitza-

ció. Cal no oblidar que treballarem amb un equip mínim de cinc persones. No podem assumir la responsabilitat de tot. En definitiva, no puc qüestionar la gestió de Pons. A més, cadascun dels projectes culturals té un lògic procés històric: la primera mostra va ser un assaig, la segona va eixir millor, etc. La cinquena, ja dirigint-la jo, va tenir una certa importància, gràcies a un sòlid equip que ja tenia l'experiència dels anys anteriors.

—*S'ha criticat de la Mostra que, de vegades, han tingut prioritat els criteris polítics sobre els criteris professionals... ¿Quins sostres polítics hi teniu?*

—Jo no en tinc cap. En la Mostra no hi ha cap comissari polític. Estic convençut que hi ha interessos amagats per identificar-la amb el projecte i les concepcions polítiques de Vicent Garcés. És normal, en certa mesura, ja que és ell el regidor de Cultura i el president de la Fundació Municipal de Cinema. Vicent és un home que marca molt els seus projectes. Si jo tingués cap dificultat de caire polític, t'ho diria i, a més, no estaria en aquesta taula. Tractem de portar a València les millors pel·lícules de l'àrea mediterrània, i punt. La Mostra no depèn ni de Paco Carrasco, ni de Vicent Garcés; interessa a tots, llevat d'un sector de la dreta valenciana. És un festival jove, solidificat i, és clar, amb problemes. Per la meua part, et diré que jo sóc un home que sempre té les maletes preparades...

—*Es critica, sovint, l'absència d'informació d'activitats de la Fundació Municipal de Cinema, i de la Mostra, al llarg de l'any...*

—Potser estic d'acord amb els qui penseu això. Encara que forma part

d'una certa estratègia nostra. El món del cinema, com saps, és molt complicat. Avançar notícies, detalls, és perillós. Recorde les expectatives que es van produir l'any passat amb tot allò de la vinguda de Brigitte Bardot... Al final, si no compleixes les promeses, són arguments que es giren en contra...

—*Realment, tu creus en això de la «mediterraneïtat»...*

—Sí, però és clar que n'hi ha dues de ben diferents: la del nord i la del sud. No tenen res a veure, però, al final, tenen els mateixos problemes i les mateixes misèries. Si tenim habilitat i criteri, podem convertir València en punt inevitable de referència cultural dins el món mediterrani. No hi ha només la Mostra, hi ha, també, la Trobada de Música, els encontres d'escriptors...

S'allarga la conversa. Paco considera que la política actual de la Direcció General de Cinematografia espanyola és positiva per a la indústria. Creu que, en un futur, la Mostra tindrà un suport econòmic per part del Ministeri de Cultura. Pel que fa al cinema valencià, manifesta la voluntat d'integrar les iniciatives en aquest terreny dins les properes edicions de Mostra. Ha quedat sorprès amb el nivell de qualitat dels guions presentats al concurs de projectes àudio-visuals convocat per la Direcció General de Mitjans de Comunicació de la Generalitat...

Haurem de tornar a parlar sobre la Mostra, un fenomen cultural tan criticable com productiu. Tan estimulante com qüestionable. Un esdeveniment cultural excessivament centrat en la ciutat de València, que, amb Paco Carrasco, ha pres un altre rumb.